

Oorontsteking

Inleiding

Oorontstekingen komen regelmatig voor. Sommige rassen hebben er wel erg veel last van, zoals de Cocker Spaniël, de Duitse Herder en de Retriever. Vooral honden met "hangoren" hebben nogal eens ontstekingen omdat de oorschelpen, die bij deze rassen vaak sterk behaard zijn, de gehoorgang afsluiten waardoor er weinig zuurstof en frisse lucht in de oren kan komen.

U merkt het als uw hond schudt met de kop en krabt aan het oor. Soms is de oorontsteking erg pijnlijk en houdt het dier de kop scheef. De uitwendige gehoorgang kan vies en rood zijn maar ook dieper in het oor (de inwendige gehoorgang) is het meestal vuil, rood en warm. Bovendien kun je het vaak makkelijk ruiken. Door de oorontsteking is de huid van de gehoorgang ontstoken en verdikt. De gehoorgang wordt daarmee dus wat nauwer en het oorsmeer (cerumen) kan dus moeilijk weg.

Oorzaken

Bij honden en katten die veel buiten komen, is oormijt een belangrijke oorzaak voor oorontstekingen. Heel veel pups en kittens hebben er ook last van. Deze mijten leven van oorsmeer. Ze veroorzaken erge jeuk en zijn zo klein dat ze met het blote oog moeilijk zijn waar te nemen. Maar als je goed kijkt of een vergrootglas gebruikt zie je ze over het oorsmeer lopen... Daarnaast zijn er verschillende soorten bacteriën en gisten die ook graag in de gehoorgang leven en daar voor problemen zorgen. Tenslotte kunnen er ook grasaartjes, stukjes van een wattenstokje of andere 'voorwerpen' in de gehoorgang zitten. Honden die veel zwemmen (met name in bacterieel verontreinigd zwemwater) hebben er ook nogal eens last van. De meeste vormen van allergie kunnen ook oorproblemen veroorzaken. Een allergie speelt zich immers ook af in de huid van de gehoorgang. Denk bijvoorbeeld aan voedselallergie en atopie. Een enkele keer worden er tumoren in het oor aangetroffen.

Diagnose

Een oorontsteking is meestal makkelijk vast te stellen, zoals in de inleiding al genoemd. Bij elk dier met een oorontsteking is een goed onderzoek van belang. De dierenarts kijkt dan met een speciaal apparaat (otoscoop) in het oor.

Daarbij kan hij zien of er sprake is van een besmetting met oormijt en/of een infectie door bacteriën en/of schimmels van de gehoorgang of dat er iets anders aan de hand is, zoals grasaartjes, etc. Soms is aanvullend onderzoek nodig, zoals een uitstrijkje of een kweek van het oorsmeer.

Behandeling

Een behandeling is allereerst gericht op de oorzaak. Is de gehoorgang erg smerig (soms kun je niet eens meer het trommelvlies bekijken met een speciale oorlamp), dan wordt een oor reinigende vloeistof gebruikt. Dit lost als het ware het oorsmeer op, zodat de medicijnen in de oorzalven daarna beter hun bestemming kunnen bereiken. Soms is dat zo erg, dat het oor eerst moet worden gespoeld, soms onder een lichte verdoving.

- Bij een oormijtinfectie wordt een oorzalf met een insecticide erin gebruikt. Belangrijk daarbij is om dat na 1 en 2 weken te herhalen: oormijten leggen namelijk eitjes. Deze eitjes zijn met geen enkel middel te doden en na ongeveer een week komen de eitjes uit. Door dan opnieuw te zalven doodt u deze jonge mijten weer vóór deze kans hebben gehad eitjes te leggen. Ook kunt u door een pipetje Stronghold in de nek te druppelen de oormijt doden. Dit middel mag pas vanaf 6 weken leeftijd bij kittens of pups gebruikt worden. Ten gevolge van de oormijt-infectie is soms ook een oorontsteking ontstaan, dus zal tevens een genezende zalf daarvoor worden meegegeven.
- Bij infecties met bacteriën of gisten zijn antibiotica of antischimmel-houdende zalven nodig. Soms is een kweek van het oorsmeer nodig om de juiste behandeling in te stellen.
- Heeft de hond erg veel pijn of jeuk, dan worden jeuk- en pijnstillende medicijnen meegegeven.
- Bij een middenoorontsteking is een (vaak langdurige) behandeling met antibiotica noodzakelijk.

Complicaties

In de meeste gevallen is er dus alleen sprake van een ontsteking van de gehoorgang. Af en toe zien we bij echter ook middenoorontstekingen. Daarbij wordt het evenwichtsorgaan aangetast. Dat is een stuk ernstiger en één van de symptomen daarbij is dat de kop scheef wordt gehouden. Door al dat vele schudden en krabben ontstaat een enkele keer een othematoom (= bloeduitstorting in het oor). Dat is een zwelling van de oorschelp. Je kunt je de buiten- en binnenkant van de oorschelp voorstellen als twee huidplaten, waartussen zenuwen en bloedvaten lopen. Knapt zo'n bloedvat dan stroomt de ruimte tussen beide huidplaten vol met bloed en dat voel je als een niet pijnlijke, sponsachtige dikte. Zoiets moet door de dierenarts behandeld of geopereerd moet worden. Soms ontstaat een chronische oorontsteking, welke veel moeilijker zijn te behandelen. Ernstige chronische gevallen kunnen chirurgisch worden behandeld waarbij men in enkele gevallen zelfs zal overgaan tot het gedeeltelijk of volledig verwijderen van de gehoorgang.

Hoe moet ik het oor zalven?

Tijdens het spreekuur zal uw dierenarts u laten zien hoe u het oor van uw hond of kat moet zalven. U hoeft niet bang te zijn dat u met de punt van de tube het trommelvlies beschadigt. Deze is zacht en flexibel.

Tenslotte

Vermoedt u bij uw dier een (midden)oorontsteking laat hem of haar dan snel onderzoeken. Het is een pijnlijke kwaal en de problemen kunnen soms ernstiger zijn dan u denkt. Bovendien kan het een chronische aandoening worden. En... als u het oor zelf schoonmaakt, voorkom dan dat u met wattenstaafjes in de gehoorgang komt. Op het eerste gezicht lijkt het daarmee schoon te worden, maar vergis u niet: het oorsmeer wordt min of meer aangestampt tegen het trommelvlies en daarmee is genezing verder weg dan ooit.

Deze informatie is beschikbaar gesteld door Dierenkliniek Lemmer